

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 102.

Syvende Session.

36te Møde.

Onsdagen den 23de Januar.

(Fortsat.)

Sammerich: Jeg har reist mig for at takke den høitærede Cultusminister for hans Svar i Anledning af hvad jeg har udtalt om Dissenterloven; forsaavidt jeg imidlertid har forstaaet ham rigtigt, troer jeg ikke, at dette hans Svar indeholdt nogen bestemt Imødekommen mod det Ønske, at en Dissenterlov maatte udkomme. Han henviste til, at en saadan Dissenterlov saa ivrig attraaedes af de forskjellige Sider, fordi den stod som et Fixerbillede, der paa den ene Side for Lyshavende i een Retning viste sig som en Engel og paa den anden Side for andre Lyshavende som en Djævel til at kue Friheden. Jeg maa tilstaae, at en Dissenterlov, saaledes som jeg ventede mig den, vilde blive en menneskelig Lov, en Lov, som bestemte saavel de af Staten anerkjendte som de ikke anerkjendte Troessamfunds Stilling, og i Følge hvilkken den Control, som Staten nødvendigvis maatte udøve, blev udøvet paa en saadan Maade, at man ikke traadte de enkelte Troessamfunds Rettigheder og fri Virksomhed for nær. En Lov i en saadan Retning skulde jeg ønske kom frem netop nu, fordi jeg troer, at vi under de nærværende Forhold, navnlig af den nuværende Cultusminister, kunde faae en Lov, som vi kunne være tjente med. Vi vide jo ikke, hvorlænge den høitærede Minister sidder i Regjeringen, vi kunne jo ikke see ind i Fremtiden. Hvis dette Spørgsmaal skulde komme frem under et andet, et reactionairt

Ministerium, saa vilde jeg rigtignok komme til at bekæmpe det Product, som dette Ministerium maatte frembringe, ligesom jeg ogsaa overhovedet maatte ansee det for lidet ønskeligt, at en saadan Sag kom paa Bane under et saadant Ministerium.

Angaaende det foreliggende Forslag er der yttret af en æret Rigsdagsmand, at Anerkjendelsen ikke var nogen Lovgivnings sag, det troer jeg imidlertid; thi jeg antager ikke, at denne Sag kan afgjøres ad administrativt Veie, og jeg troer, at de andre Religions samfund ere anerkjendte ved en Lovgivningsact.

Hvad Sagens Fremme angaaer, maa jeg erklære mig enig med en af de ærede Rigsdagsmænd, som sidder skraas overfor mig (S. A. Hansen), og som meente, at Sagen maa skee i et Udvalg kunde faae en ganske anden Skikkelse, end den nu har, at den ved at blive bearbejdet vilde kunne undergaae, hvad Cultusministeren kaldte en Metamorphose, og at saaledes det med nærværende Sag i nær Besværing staaende yderst vigtige Spørgsmaal om en Dissenterlov dog kunde komme videre frem, end det for Øieblikket er Tilfældet.

Mugaard: Da den høitagtede Cultusminister første Gang havde Ordet, spurgte han blandt Andet, „hvad der vilde opnaaes ved denne Lov.“ Han maa aabenbart have overhørt, hvad jeg har bemærket, idet jeg har gjort opmærksom paa, at vedkommende Menigheds Præst ikke med nogen Retsskyldighed kunde udstede de behørigte Attester for de kirkelige Handlinger, han har foretaget sig. Den ærede Cultusminister sagde ved samme Leilighed, at der for ham ikke var nogen Grund, som kunde tale for, at denne Menighed skulde